

TÓTH JÁNOS

/ Janus/

SZÁMŰZÖTT FÉNYEK

MEZŐCSÁT

2008

© Tóth János

A kötetben szereplő verseket szerzői jog védi, bármilyen célú felhasználásuk csak a szerző beleegyezésével történhet!

Szerkesztette: Tóth János

Borítók, illusztrációk: Csótka Lajosné /Földi Terézia/

Korrektúra: Irodalmi Rádió - <http://portal.irodamiradio.hu/>

További információk a szerzőről: www.janusvers.gportal.hu

Tisztelt Olvasó!

A harmadik kötetemet fogja a kezében és bízom benne, hogy nem fog csalódni a verseimben.

Csótka Lajosné /Földi Terézia/ ecsete és tehetsége gondoskodott róla, hogy gyönyörű vizuális élményekkel is gazdagodjon az, ki belelapoz a kötetbe.

A természet és a benne rejlő csodák adják ismét az alapokat a gondolataim, érzéseim leírásához.

Számos versem megszületését az AMF szerzői segítették elő, írásaikból merítettem ihletet vagy elindítottak egy gondolat felé. Köszönöm!

www.amatormuveszek.hu

Köteteim:

A hársfán túl /2005/

Csendbe ölelve /2006/



Leírva a vers

Leírva a vers csak egy halom betű,
Ha lelkedbe olvadva lesz édes s keserű,
Ha mosollyá válik vagy könnyeddé a szó
Akkor leszek költő, kicsit benned is lakó.



Sárgálló sáson

Sárgálló sáson fáradt napsugár
gyöngé árnyékot vet a sáros földre,
szétfoszló buzogány erős szélre vár,
hogy elhagyhassa e tájat örökre.

A tó vizén sétál a fagy léptű tél
s jégüvegét parttól partig rakja,
a fákra zúzmarát lehel, nem henyél,
a mezőt deres köpenye takarja.

Varjúhad az égen fekete folyó
alkonyi bíborban aludni csobog,
erdő ága ágy, est a takaró
a tejút szélén öreg hold ácsorog.

Zajokat a csend nagy zsákjába rakja
az alvó tájon fülel a hallgatás,
tán vacogó lélegzetem zavarja?
Elindulok, léptem halk suttogás.



Két levél

Kiborult
az ég asztalán
a fekete tinta,
szétfolyik
a sápadtan kék
abroszon,
majd a vihar
izzó körme
széjjelhasítja,
akár lelkem
percnyi csöndjét
a fájdalom.
Szél rázza a fák
vén levelét
s azok hullnak
pörgő-forgó
halálkeringő
esőcsepp ritmusán,
végül ketten
ablakom üvegének
csapódnak,
összebújt
árnyékok vetve
szobám falán.

Tavaszból Tél

Csókra nyíló ajkad
a közöny zárta
szemedből
könnyeket préselt
pilláid szorítása,
ajtó csapódott
s a remegés
a falakon,
végigfutott
s elhalt a sarokban
egy pókfonalon.
Bőrödön dűnéket
rajzolt
a hideg gondolat,
ami villámként
bensődön átszaladt,
s hallottad szinte
tompá zaját,
ahogy a sors
mint régi újság
színes oldalát,
apróra tépte életed,
majd a magasból
pergette rád
s a darabokat
nézhetted,
hogy mint őszi levelek
terültek szét
lábad előtt,
s feltámadtak a szelek
hozták a felhőt,
lelked fázott s félt
mert tudta,
Tél lesz,
bár tegnap még
Tavaszt remélt.

Poros földes út

Magányos felhő figyelte az égről,
ahogyan léptem a földes út porát
kiűzi ringva hajló fűszékéből,
majd otthagyja a felkavart cimborát.

Kiszáradt pocsolya cserepe törik,
gondolataim rázza ropogása,
melyek a múltat szorítják, ölelik,
de az lezuhan, s reccsen a ma ága.

Zápor rohan verejtékét leejtve
apró köröket rajzolva az úton,
Alkony siet talán, hogy könnyem rejtse,
gyászoló kedvem feketébe bújjon.



A Hold fényében

A telihold fényében állok,
szeplőit kutatja tekintetem,
s talán a válaszra várok,
mit keresek én, ideleenn.

Fagyos föld deres fűvén
hold ezüstje felragyog,
mint magányos feketeszen,
gyémántok közt ballagok.



Hóba dobott

Hóba dobott izzó patkó
gőzfüggöny mögött,
sistergése sajgó jajszó,
a hold is felnyögött.

Fekete vas sárba fagyva
pára sóhajt suttogott,
patkószegnek feje fogta,
s tovakopogott.



Örvény csókja /Rossz álom?/

Rohanó folyó hulláma rabol
örvény ölel buborék mosolyú,
a parti sziklán napfény gyalogol
fölötte fűzfaág leng, szomorú.

A vízi tornádó mélybe ragad
zavaros csókját ajkamra nyomja,
lélegzetem szűnik magamra hagy,
mikor rám fonódik gyilkos combja.

Szivárvány szárnyú angyalka repül
az égi kapu mögötte tárva,
buborék pattan, felszínen csendül,
kezdődik lelkem szép utazása.

Sorokba zárva

Sorokba zárva
lelked száll
egy csoda világba,
hol csendül a hang
eleven a kép
elül a vihar
csitul, mint harang,
ha elmúlik a dél
mikor a nyelv épphogy
a bronzfalhoz ér.
Sorokba zárva
az örökön
szavakon hintázva,
mámor hangulat
festi lényed,
tán a halál is
mulat,
te Istent kéred,
ujjaidat imára fűzve
nézel a lobbanó
fiatal tűzbe,
mi sorokba zárva
végtelenbe indul,
akár lobogó
fáklya, és ég
még akkor is, ha
nem lesz,
ki sorokba zárta.

Elmosódó emlékek

Pára terül szét az ablak üvegén
homályba vész mögötte a táj,
ujjam hegyével letörlöm könnyedén
s fénné lesz a sápadt félhomály.

De ha régmúltba nézek elmerengve,
szemem az idő ködét járja,
hiába fúj az emlékezés szele,
ritkul, de nem szűnik a pára.



A múlandóságról

A múlandóságot nem ember dönti el,
lehet az piramis vagy nagy fal mit emel,
mind csak csekély hajók Isten vizén,
elég egy mozdulat, süllyednek könnyedén.
De egy aprócska mondat, egy szállóige
Egy rég élt ember apró bölcselete,
túl élhet századot, akár évezredet,
ha lesz, ki vigye a lángoló szellemet!

Egy marék kavics

Egy marék kavics
az idő szekerén,
talán csak ennyi
mi vagyok én,
a sors törte
kátyúin döcögve,
lassan lepergek
a múlt útjára zörögve.
S te ki még utazol
feszengve a bakon,
nézz majd vissza
egy dombról valahol,
dobj felém egy
emlékező gondolatot,
hogyan tudjam, nem hiába
éltem, haltam ott.



Musztáng

Musztáng élet a fiatalság,
de az idő lassóját veti,
zaboláz s oda a szabadság
a sors nehéz patkóját veri...



Jeges sötét

Jégbe zárt sár, félhomály
fák alatt a szél se jár,
megdermedő pillanat,
jégbe fagyott mozdulat.

Zúzmara a bokrokon
rajta holdsugár oson,
megcsillan a fák hegyén,
tovatúnik könnyedén.

Felhő rohan sebesen
árnyéka a szememen
feketévé vált fehér,
estét űzi el az éj.

Ugyan lesz-e hajnalom,
aranszínű szép napom,
bíborfényű dér festmény,
remény az ég peremén?



Ködbe bújva

Köd száll reám hófehér,
leszek benne én a dér,
feloldódom, leszek semmi,
így legalább nem lát senki,
gond, bánat nem talál rám,
a zúzmara nem szól hozzám,
eltakar a köd magánya,
csak önmagam rám ne találna...

Vas-akarat

Föld gyomrában rejlő
csillogó érc,
érted, miattad emberek haltak,
csákány alatt omlott
a bérc,
csillogó húsodból
kohók faltak.
Lettél fekete vas
egy üllőn elpirulva,
kalapács csókolt szikrát
karcsú hajlatodba,
kovács lelke
rajzolt gyönyörűre,
lettél lépcsőkorlát,
egy ember
emlékműve.



Vérző alkonyi fény

Idő tengerén sors vetette
térhálójában
még ficáncol lelkem
de egyre feszül húzókötele
lassan
megöregszem
szűkül a tér
fogy az idő
a vágy már tenyerembe fér
a derű
mint hűtlen szerető
magamra hagy
leszek őszi fű
fagyos
vérző alkonyi fény.

Kirabolt kagyló

Szétfeszített kirabolt kagyló
mely zavaros vízben elmerül,
gyöngyét, húsát kitepte a rabló
s kidobta hidegen, kegyetlenül.

Sajgó lelked kifosztva süllyed,
elnyeli a hétköznapi hideg magánya.
a szerelem volt minden kincsed,
tátongó üresség maradt csak utána.

Lettél kagylóhéj tengernyi baj alatt,
jövőd ködös, felébredt minden álmod,
vágysz, hogy jöjjön a fekete a pillanat,
mikor léted eltépi a rozsdás földi láncod.



Írom

Írom hát suttogó halk szavam,
Vigyázva ne zavarjam a fát,
Ki illatba zárja az élet dallamát,
Ily csodát nem tud az én tollam!

Írom hát szerény szavaim,
De csak apró fekete kavicsok,
Velük ugyan mit is mondhatok,
Lágy esőben a szivárvány, az a szín!

Írnám hát lelkem morzsáit,
De ki éhezik e szűk lakomára?
Lesöpörni jó a feledés porába
Mit a múlt idő semmivé szárít!



Tiszavirág

Te gyönyörű tiszavirág,
ezernyi lét röppenő boldogsága,
pillanatnyi mennyország,
most születél, s belehalsz a mába.

Tiszavirág, te ringó csokor
Víztükörben csillogó néma gyász,
Érted a holdfény sápadtan szónokol,
S tovatűnsz, nélküled csendül a csobogás.



Szó karcolta remény

Kéklő szilva finom hamva
oly gyöngé már a remény,
elég egy szó, éles, bántó
s fölkarcolja könnyedén.

Egy pillanat s a karc alatt
lelked riadtan remeg,
holt a remény, szökik a fény,
mellette már fellegek.

Nincs reményed, se fényed
magány zúzza szívmagod,
omló barlang, búcsú harang
beléd karol angyalod.

Letérdelt a Nap

Letérdelt a Nap az ég peremére
vöröslő fényhaját kontyba fogta,
fölnézett az ég végtelen vizére
hol az est csillagszemeit reá nyitotta.

Lehunyta szemét, de pillái között
kiszökött még egy pajkos sugár,
nyárfá tetejére, egy levélre szökött
s az felragyogott akár a szentjánosbogár



Száműzött fények

Száműzött fények bolyongnak
a dértől fehérlő fák ágain,
alkony felhői a napnak csapódnak,
feketére vált a bíbor s a rózsaszín.

Gyöngé szél bukdácsol a gyér havon,
lassan jeges leheletté csendesül,
lecsúszik egy gubbasztó fácánkakason,
majd sóhajt s az elmúlás karjára szédül.

Fázós hold, ébred a karcsú sarló,
reszkető fényét az éj mezejébe vágja,
éjfelete száron nyíló csillag bimbó
sikoltó sugárral zuhan, lenn a semmi várja.

Hallgatás hintázik a csend kosarában
magasba löki az elámult némaság,
napkorong születik a hajnal ágyában
fénnel sír föl, hangja bíbor boldogság!

Ember!

Ember!
Szemed a csillagok honát
fürkészi, kutatja,
titkokra éhezve
falod az éjszakák sorát,
távcsöved hatalmas szemét
fényévekre nyitja,
befal minden fényt s frekvenciát.
De TE?
Egyre beljebb vágysz,
az ismeretlent faggatod:
Hol egy nagyobb hold, bolygó,
min az élet virul vagy épp elkopott?
Az üstököst,
Isten eldobott kövét
bámulod, ahogy izzik csóvája,
s távolba nézve már
ÉSZRE SEM VESZED,
fogy a FÖLD,
szemfedélé lesz
elolvadt sapkája.
Ember!
Hagyd az ég hódítását,
Hisz TE leszel
maga a csoda,
Ha túléled önmagad pusztítását,
S lesz itt lenn, a jövőnek otthona!

Esztelen gyilkosok /Fa halál/

Neked talán csak tűzrevaló
meleget adó lobbanó láng,
nekem hintám volt, ringató,
szeles napokon vad musztáng.

Te törzsében a rönköket látod,
én évgyűrűket, bennük emlékeket,
lélegző lényt, barátot, s ha kívágod,
lelkemben gyilkolod a fényeket.

Fűrészport látsz, ahogy acélfog mar,
de nekem vér az, sajtó szemcse,
mit a szél felkap, szemembe kavar,
s könnyecseppek hullnak keserű szívemre.

Ne bántsd a fát, se akácot se hársat,
mert míg érzed virágaik édes illatát,
addig lesznek élő segítőtársak,
halálukkal az ember is megöli magát!



Ki nyeri a háborút?

Az éj húsát lövegek torkolattüze tépi
halál lép be az izzó vörös szakadáson,
háztetők szakadnak, lángnyelv emészt
a hajdani ács munkáját a lezuhant padláson.

Hosszú sorozat egy rövid életbe mar,
vércsík keresztezi tenyere élet vonalát,
ellenség bakancsa lép, nem segíteni akar,
sápadó holdsugár festi lendülő szuronyát.

Bomba kráter szélén, hol templom állt,
meggyalázott asszony gyermekét temeti,
majd könnyeit törli, s az életnek szalutált
keze géppisztolya csövét magának szegezi.

Lövészárók labirintusát rejti a mező,
benne katona olvas szerelmes levelet,
de vérével pecsétel a dörrenő aknavető,
kedveséhez haza ő már sohasem mehet.

S ha a fegyverek hangját a béke elcsitítja,
a front egyik oldalán száll a szó: Győzelem!
Nem nyílik ki gyermekek, nők és senki sírja!
Ki nyert és ki veszítet? Én csendben ezt kérdezem.

A város

Szemedben fásultság tompította a fényeket
Ajkadon keserűn préselted át halk szavad:
"Elmegyek, s itt hagyom a kint, az éveket,
Lelkem a szürkeség hálóján vergődő vad,
...Nem, nem, ezt te nem értheted!

Nézd remegő nyitott tenyerem közepét,
Látsz-e benne kincseket vagy bármi mást?
Csak emlékeim vannak, holtan hevernek szanaszét,
Nem, te nem érzed bennem a robbanást!
Mennem kell, hív egy más világ, egy boldogabb lét."

Nézd a tenger ívét ott a periférián
Hol a tegnap karjába zuhan az elfogyó ma,
Nézd a lenyugvó napot pihenve a tenger illatán,
Ez a szülőfölded, ha tudna, érted szólana!
Hidd el bárhová mész, citrom lessel egy fügefán!

Érezd az esti szellőt, ahogy cirógat s becéz,
Miközben az emlékezés járja az elmúl éveket,
Nézz a csonka holdra ki sápadva, aggódva néz,
Hisz tudja ő is néked hazád, csak itt lehet.
Itt rezed arany, de idegenben aranyad csak sárgaréz!

Lassíts! /Az útszéli keresztekhez/

Féklámpák fényébe csapódó élet,
vér szivárog át a karosszérián,
sorsok törtek, a jövő semmivé lett,
egy pillanat, ennyin múlt csupán.

Esztelen rohanás, mond mire való?
Nyersz egy pillanatot, egy percet?
Ha angyalod nem vigyáz, száll a jajszó,
könnyek mossák az út menti keresztet.

Hát lassíts, állj meg, késs hogyha kell!
Ha túl gyorsan mész észre sem veszed,
lehagytál mindenkit, az érzés felemel,
de féklámpa fényében előződ életed!

Hársfaszív

Szívem őszi szélben hajladozó hársfa,
gyökere titkom, hogy senki meg ne lássa,
emlékeim rejti gyűrűk fonta törzse,
fájdalmaim bújnak üreg sötétjébe,
hitvesem a lombja, lányaim az ágak,
s elkorhadt gallyak a régi-régi vágyak.



Dér lepte

Dér lepte rét a lelkem,
szívem fekete kő a közepén,
alatta jéggé dermedten
a bús szerelem s a vak remény.

Magány röppen a kegyetlen holló
s halk szárnycsapása alatt,
zúzmara hull s fagyott hó,
csőr vág, s a kő üresen maradt.



Őszi románc

Gyöngé szél udvarol, csábítja a fát,
Levelét cirógatja, simítja derekát.

Ág végére hullámszó borzongás szalad
Level rázkódik, s lepörög a ruhadarab.

Majd a szél a fát lágyan ívbe hajtja hátra,
S halkán hallatszik a csók édes cuppanása.

Az elcsábult fa végül mindenét oda adta
De elhagyták s a szél magát másnak csapja.



Csönd

Csönd ül felhúzott térdekkel
az idő folyton növe dombján,
lenn a síkon az alkony nagyot szel
a fény kenyéréből a maga komótos módján.
Kovács tűz szikráját viszi a szél,
de nincs már ki üti a vasat,
örökre pihen, de verse beszél
hangjából ezernyi dallam fakad...

Cérnáját fűzi a remény

November jár a kopár fák alatt,
erőtlen szél ejti le levél játékát,
s az egy pocsolya vizére tapadt
összetörve a ruhátlan tükörkép fát.

Alkony lép át a délután fölött,
fényeit zabolázva poroszkál a nap,
ég peremén felhőbe ütközött
s vérvénye festi a hófehér fodrokat.

Estbe fordul az idő, cérnáját
fűzi a remény s tépett vágyaim varrja,
talán ma lelkem szép álmokat lát,
az üresség elenged, s nem ölel karja.



Fekete ajtó

Fagyott fűzfaág a remény
rajta gubbaszt szárnytalan lelkem,
ég peremén erőtlén a fény,
fogyó sápadt hold kel a fájó csendben.

Reszket az éjszaka
a csillagok didergő fényüket ejtik,
szívemnek sóhaja
az ég felé lebben, de be nem eresztik.

Hajnalba hajló
magány kongatta üres ébrenlét,
elmúlás, te fekete ajtó!
ma reggel rajtad, de nagyon átlépnék.

Mit hoz az éj?

Az emlékezés röppenő pacsirtamadár,
a múlt hullámozó aranyló búzatábla,
édes emlékre, a hajladozó pipacsra száll,
de hirtelen levágja a jelen kaszája.

A pacsirta már csak fészkében szorong,
feje szárnya alatt, repülni fél,
szél támad, felhőkben fuldokló napkorong,
ég zeng, villámlik, ki tudja, mit hoz az éj?



Földön fekszem

Földön fekszem
tenyeremen véres a sár,
leheletem
fehér köd, itt hagyott a nyár.

Fölöttem Hold
sárga fénye gyilkos dárda,
ősz szél zord
hideg keze sírom ássa.

Szemem zárva
jeges testem mozdulatlan,
nincs már vágya
egy csillag fenn nem lakatlan.

Feledés fátyol

Szívemre szőtte a feledés fátyolát az idő
De oly gyöngé még, sebezhető
Akár kék szilva finom hamva
Elég egy pille gondolat s az, húsig karcolja.



Avar alatt

Avar alatt rejtőző nyári pillanat
sóhaját hallgatom,
könnybe zárt emlékem maradt
a fűre morzsolom.
Szél szelídül s hajamba fészül
egy apró vigaszt,
felhőanya szülni készül
hó fedí el a gazt.
Hófehér lesz a minden,
egy új tisztaság,
holnapra már bánatom nincsen,
csak jégvirág.



Hegyesre faragta

Hegyesre faragta dárdáját a magány
ezen a zörgő avaros éjjelen,
kongó fészek alatt halott csalogány,
dárda suhog, ég veled szerelem.

Magányos fa kit hajlít a sors szele,
emléked lehulló korhadó ág,
recsegés, ropogás a feledés fut vele,
hiányod fejszéje mélyen törzsembe vág.

Lelkembe láncolt vágyak, álmok
jajszavát visszhangozza üres életem,
maradni e létben oly csekély az ok,
pergőn dob szól, vesztőhelyre értem.

Vitorlából kendővé sorvadt reménnyel
könnytelen szemem befedem,
falhoz állok ezen a zörgő avaros éjjel,
miattad vagy érted áhitott szerelem.



Ha a gondolat

Ha a gondolat a megfoghatatlanságot megunva,
Hófehér mezőkön tinta barázdákra száll,
Rímszirmait lelked ragyogó fényébe nyitja,
Lényed lehajló ágán elidőz, akár a vándormadár,
S ha majd a futó időtől megriadva tovaröppen
Maga után csalva a te új, bár mily' gondolatod,
A költészet végtelen mennyezetén egy csepp lecsöppen,
Ha láthatatlanul is, de építi az irodalom „cseppkő oszlopot”.

Itt hagyom végleg

Zablát tesz az ősz a szilaj napsugárra,
fékezi égető, vad száguldását,
gyér dombtetőn csak poroszkálva
rozsdasárga fűre festi az idő múlását.

A délutánnak még alig volt érkezése,
hogyan ráterüljön a színesedő tájra,
máris eljött száműzetése,
alkony fekteti a napot bíbor ágyba.

Csillagok vacognak a meztelen égen,
sopánkodó fényeiket hullajtják,
lelkem köztük bolyong a végtelen téren,
a magány tüskéi egyre csak karcolják.

Testem visszarántja, bilincseit rakja rá a lét,
s egy vonal kerül bensőm falára,
emlékeim a földön szanaszét,
itt hagyom őket végleg nemsokára.



Magány taván

Magány taván vékony jég remény
Tarja fenn erőtlén lelkemet,
Alkonyodik, gyengül a fény,
Félek, rian a jég s a magány eltemet!

Kihuny a parázs

Holdtalan éjszakán fakó csillagok alatt
Rám támaszkodott a magány tenyere,
Tollam kiszáradt, papírom elszakadt,
Kedvem keserű, mit kezdjek vele?

Tüzet csihol az ég alján a közelgő hajnal,
Lassan bíbor parázssá lesz a keleti határ,
Gyöngé ihletem vakmerőn a tűzbe nyargal,
Kínrímek pattannak, csend, és vége már.

Leírtam már mindent, mi bántott s ölelt,
Szavakra bízam a virágok bódító illatát,
Írtam szerelemről, ki a keresztre szögelt,
S ki lelkembe szötte a hétköznapi csodát.

Voltam lehulló levél hideg őszi szélben,
Kéklő ibolya szirmán kortyoló darázs,
Most vagyok költő, ki búcsúzik ekképpen:
"Kihuny a húsz éve izzó verselő parázs."



A perc partján

Tovacsobogó perceimre ráhajlik a bánat,
S árnyékában némán hallgatok,
Eldobott gondolataim a semmibe kacsáznak,
Apró elhaló körgyűrűk a mondatok.
Múlt szele éled s hirtelen viharra nő
S kicsavarja még álló reményfámat,
Hiányod fölém fekete pókhálót sző,
S vércsepp festi összeharapott számat.

Árva fecske

Hó borította hegycsúcsok között,
Hol fenyők ágán hintázik a Tél,
Árva fecske zihálva röpködött,
Tollruháját tépázta a szél.

Mondanák sokan: „Ostoba madár!
Zord szirtek között ugyan mit keres?
Puha fészket, társat úgysem talál,
Csak a halál házán lesz néki eresz!”

Száll a fecske egyre magasabbra,
Sebzi szárnyát az éles sziklaperem,
Sírós már egykor csicsergő hangja,
Vörös vér csorog a mély sebekben.

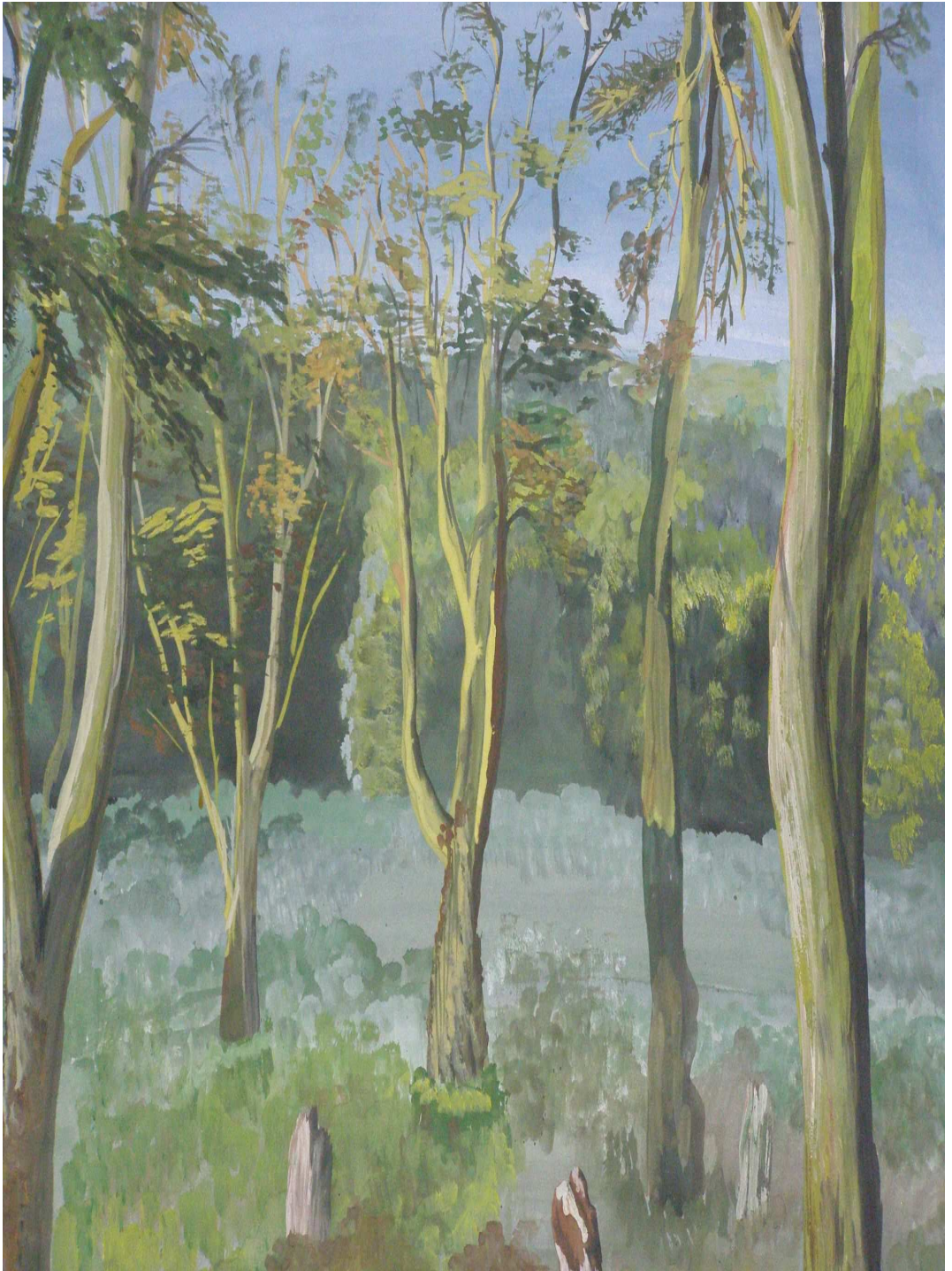
Hegytetején áll a Nap bíbor a fénye,
Gyászszalag fölött a vékony felhő,
„Ki magányba fut, s elfogy reménye,
Az élet ül sírjához, hangja lesz kesergő!”



Hársfámhoz

De jó volna újra törzsednek dőlve
Könnyem hullatni sárga avarágyon,
Maradék életem csordulna gyökeredre,
S ágaidba fűzném nehéz sóhajtásom.

A lenyugvó nap búcsúzó sugara
Elvinné létem s minden szép álmom,
Hamvaim fölött lennél eleven bús fejfa,
Lelkem ágadra szállna őszi éjszakákon.



Szorongat az elmúlás

Egy szorongó érzés lelkembe csapódott,
Mint nyugodt tó tükrére a lelőtt madár,
Torzképpé maszatolva a felhő fodrot,
Hol biztos léptekkel sétál felé a halál.
A rettenet üzi minden gondolatom,
Rétisasként csap le lényem síkján,
Nincs bokor, hová létem bújtathatom,
Vérem csillan rám záródó karmán.
Fény dereng az ég távoli szögletén,
Apró arcot fest elém a remény,
Véreből alkotott isteni teremtmény
Arca rám nevet, s élek benne tovább, én.



A hajnal karjában

Tenyerem lassan az ürességre zárom,
Pillantásom támoogy szempillám alatt,
Ágyam felett illan már álom,
Foltozott kedvem újra szétszakadt.
A párkány tetején napsugár zuhan át,
S a falra rajzol egy fekete árnyat,
Modellt a kopott ablakkereszt állt,
Sóhajommal díszítem fakuló fejfámat...

Mit érnek?

Mit érnek az illanó gondolatok,
Ha nem bújnak rózsza szóba,
Ha nem ragyognak rá olvasó napok,
S nem nyílik ki sosem volt bimbója?

Mit érnek a papíron futó sorok,
Ha a szem csak a betűket nézi,
Ha szavakban maradnak a sóhajok,
Lefested képeid senki, senki sem érti?

Mit érnek a benned dörömbölő vágyak,
Ha lakat rozsdásodik a lehet ajtaján,
Ha a közöny jegébe szíved belevágtat,
Fájdalmad sisteregve száll a fojtó párán?

Mit érnek lelkem zsebében emlékeim,
Ha egyre jobban gyűri képeit az idő,
Ha apadnak végtelennek vélt könnyeim,
Hitem egyedül hagy, mint csapodár szerető?



Olvadó hó a szó

Lassan olvadó hó a szó
gondolataim semmibe tartó gleccserén,
sáros latyakká lesz a benne taposó
üresség tétova léptei mentén.

A nyár halála

Gaz lepte földúton táncol a szél,
Mecsárgult levéllel keringőt jár,
Ég alján bíbor, mint szivárgó vér
Lassan haldoklik a megvénült nyár.

Az alkony nem méléz, sietve jön
A vadgalambot leúzi az égről,
De mire ágra ül, már az est köszön,
S az éj is közeleg a keleti szélről.

Csillagfény rajzol árnyakat a földre
S javítja a szél, mint szigorú tanár,
Hajlít a fán, s vézna levelét lelökve,
Továtűnik, várja a végtelen határ.

A hajnal harmatfűzére beleakadt
A nyárfák bólogató hegyes tetejébe,
S a gyöngyök elgurultak s nem maradt
Egy sem a hajnal ködbe nyúló tenyerébe.

Elaludt a nap, most kel nagy sietve,
S szégyenlős vörös arccal nézi,
Hogy a nyár halott, s búsan áll fölötte
Az ősz, s fájdalmában egy fa levelét tépi.

Az ég előtt térdepel a föld

Erejét vesztő bíbor fény botorkál
A fák nagysága előtt meghajló fűszálakon,
Mint szeder vére úgy csordogál,
Vörösre festve a tájat az augusztusi alkonyon.

Vadgalamb röppen a vén hárs korhadó ágára
Elhullajtva tollruhája apró pihéjét,
S az belekezd szédítőn forgó táncába,
Majd eltűnik elérve egy sötét árny szélét.

Tücsök ciripel, s rá egy levelibéka felel
Szilva illatával jár felettük az álmos esti szél,
A föld egyre kisebb talán, mert letérdepel,
Amint a hullócsillagos égen sárga telihold kél.

A mindenség kápolnája teljes pompában ragyog
Csillagképek ékítik a végtelen kupolát,
A fellegek lebegő fodorral díszített ablakok,
Angyalok figyelik rajtuk át e lélegző földi csodát.

Búcsú a Tenkes Kapitányától

Zeng a gyász, kurucok kürtje szól,
Hangja az erdőt s a mezőt járja,
Fájdalom az, mit a lelkekbe szór,
Búcsúzik a Tenkes Kapitánya.

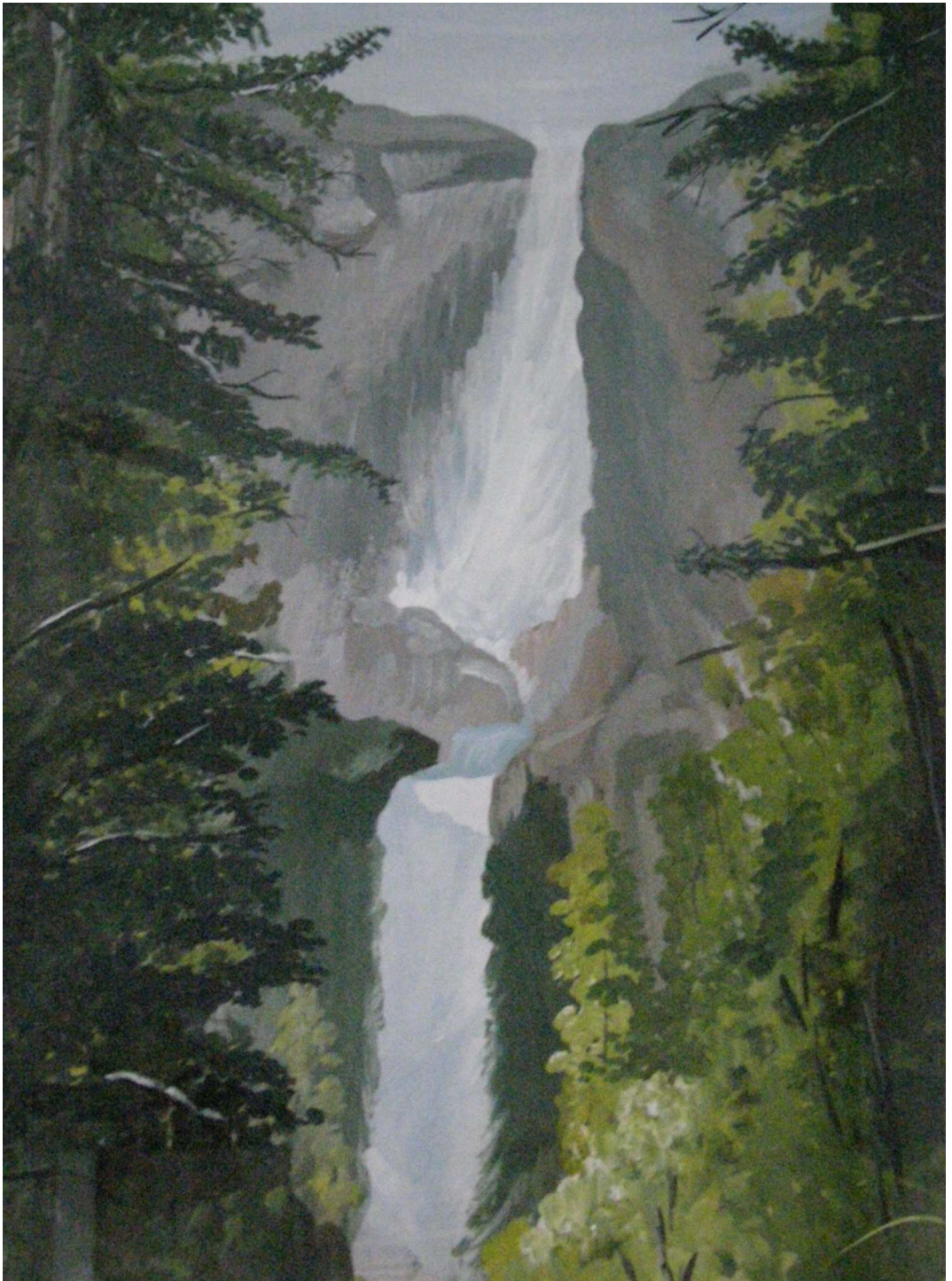
Fokosok tisztelegjenek, puskák ropogjanak,
A nemzeti lobogót fél árbocra tegyétek!
Gyászharangok ezrével konduljanak,
Koporsóját vállatokon vigyázva vigyétek!

Gyermekkorom hőse s példaképe,
Sírodra ezer áldás szálljon,
Nyugodj békében nemzetünk színésze,
S játssz tovább, az égi deszkákon!



Nehéz könnyeit hullajtja az ég

Nehéz könnyeit hullajtja rám az ég,
Felhők csatáznak égi szikrákat szórva,
Dühöngő szél vágat, s a fák karjába tép,
Apró madártest zuhan, lenn a halál fogadja.
Kéklő fény vág az éj húsába, s gyújt élő fáklyát,
Magányos nyárfa a gyilkos tűz csókjába hamvad,
Elfordítom fejem, de hallom teste szörnyű ropogását,
Könnyeit hullajtja az ég, s arcom égő fájdalmába olvad.



Forrás

Valahol az égi fénylő hegyek tetején
Hol a csúcsokon kéklő tisztaság ragyog,
Egy lélekforrás születet s benne a fény
Ismeretlen járatlan út irányába mutatott.

Valahol az égi fénylő hegyek tetején
Hol a csúcsokon kéklő tisztaság ragyog,
Egy lélekforrás születet s benne a fény
Ismeretlen járatlan út irányába mutatott.

Halk csobogással indult, szirtek vigyázták,
Mint oltalmat adó hatalmas bástya falak,
Majd hatalmas árnyékú örökzöld fenyőfák
Méz sárga, gyantás törzse mellett haladt.

Az elmúló idő a forrást patakká nevelte
Teste már él, benne algák, ficáncoló halak,
De a sors durván beledobott kövekkel verte,
S halkan lépő folyó lett a fürgén futó patak.

A mederben puha iszap, benne a múlt pihen,
S ha felkavarja az emlékezés heves sodrása,
Felvillan a gyöngyöt rejtő kagyló szerelem,
Nyílik s édes borzongássá lesz a folyó hulláma.

De holt csigaházú álmok is hevernek ott lenn,
S kibújik belőlük a vaskezű kegyetlen fájdalom,
A rég még mindig úgy fáj, sajog akár a jelen
Áttűnik, mint erős toll nyoma a vékony papíron.

Fiatal léptekkel jár fölötte az örök idő,
Mögötte múlt kavargó vánszorgó a jelen,
A vén folyó az elmúlás szakadéka felé lépő,
A jövő, ha van, már oly apró s jelentéktelen...

Leteszem

Leteszem ide a fagyos földre
lelkem nyughatatlan vágyát,
már nem török az örökre
álmodnám a pillanatok álmát.

Legyen az bármily csekély
egy csillag letört apró fénye,
a boldogságból csak szegély,
de derengjen benne a jövő reménye.

Ne zuhanjak többé a csalódás
egyre mélyebb szakadékába,
ne legyen létemben vívódás,
maradjak-e a magányos mába.

Leteszem ide a fagyos földre
vágyam lepje be jeges fekete dér,
itt hagyom borítsa feledés leple,
még egy utolsó kereszt lelkembe fér...



November

Hófehér karcsú pohár a láthatár,
s peremére tűzve vérző eper a Nap,
lenge fátylat szöve vékony köd szítál,
ifjú Tél s a vén Ősz búcsút koccintanak.



Kopár hold

Voltam kopár hold
a fekete
semmibe zuhanva,
sarkamban loholt
a fénytelen félelem
s hidegét
reám hajította.
Deresedő kedvem
egykedvű lelkembe szúrt,
s a magány szele
tombolva, egyre csak fújt.
Majd a derengés
koptatta éjszaka
végtelen falát,
kinyíló napkehely
bontotta, felém ontva
fényillatát,
s zuhanásom
kábult keringéssé csendesült,
jeges derem olvadt,
s a magány vad szele elült.
Rátaláltam tündöklő
Napomra,
melege átjárt, reményt
növesztett sugara,
kopár holdból nyüzsgő
Föld lettem,
csengő patak lett a kedv
mi robog bennem,
szívemben boldogság sarjadt
s ott a közepén,
egy virág bimbóját nyitotta ki
a lelkem és a fény.
E virág lett napom-éjjelem
benne az élet s az értelem,
a viruló áhított szerelem.
Pörögve földre hullt
a vágy álomruhája
valóság vitte érintésem
a tüzes puhaságba.
...
Lángoló föld lettem
kit száműzött a Nap,
a csalódás füstje

marja a torkomat,
zuhanok
lobbanó lángom
üstökös csóvája,
majd a csend
karmát lelkembe vágja,
a magány szele
már szedelőzködik,
kopár hold zuhan
az elmúlás kövére,
s darabokra törik.



Holdat rajzol az éj

Holdat kezd el rajzolni az éj,
Karcsú ecsetét sápadtságba mártja,
Nádasból kibújó nyáresti szél
Tükörképét, hullámokkal rázza.
Mogorván álló hegy éles tetején
A nap bíbor vérét a sötét issza,
Fényszegély szakad az ég peremén,
De csak a hajnal varja vissza.
Ecsetét az éj az ég vizébe mossza,
S lesz Tejút szétfolyó festéke,
Ma csak egy keskeny holdsarlóra futja,
De festhet még az éj, holnap is kedvére.

A Tél fénye

Fehér asztalon
ezüsttál a tó,
sárga sásszegélyén
fény ül, ragyogó,
aranygömb csillár
fölötte a nap,
jégen csúsznak
az elszórt sugarak.
S lenn a mélyben
hínárok között,
puha iszapszőnyeg
mintái fölött,
kagyló héja
hústalan tárva,
halálában is
mintha valakit várna,
már túl a léten
az elmúlás földjén
fekete réten,
a lehetetlent
hívogatva,
az elérhetetlen
fája alatt ágaskodva...
Így várlak
százezer éve,
de már fölöttem jég,
s a Tél fénye.



Kőből kő

Érdekes kő voltam
mit az élet
eléd dobott,
tenyeredbe vágytam,
kíváncsiságod
felkapott,
s éreztem rám záródó
ujjaid hegyén
szíved dobogását,
bőröd
párás melegén.
Átjárta pórusaim
tested illata,
lett a pillanat
forró nyári éjszaka,
s én a kő megremegtem
sosem volt szívem
lűktetni véltem,
nyílni vágytam
akár a tulipán
kinek fény ragyog
zárt bimbóján,
kit nem rég
még a fagy dere,
szorított
mint óriás keze..
De hirtelen
zuhanni kezdtem
illatot, meleget
már nem éreztem,
becsapódva a valóság
vastalajába,
fájdalom pattant
a lelkem
bús szikrája.
Már nem hallottam
lépted távolodó zaját,
kőből kő lettem,
ki deres felszínébe
zárta, tested
melegét, s illatát.

Égő hegek

Ha lehetnék száraz
avarba bújó
kígyó,
kit száműzött
a deres leheletű
ősz,
lezuhant korhadó
ágak
sebeznének,
vihar mosná el
maradék reményem
melynek
szele bösz,
lennék a fagy
szorító markában
kuporgó
félhalott,
ki levedlette
szivárvány bőrét,
mit az ezüstös
sárban hagyott.
Akkor nem lenne
az a bőr
melyre ezernyi
érintésed égett,
mert láthatatlan
hegein
a múltban járó
gondolatom tör,
mely minden nap
e borzongó
bőrre tűz,
téged.

Visszavárt testvér /remény/

Eső esik, de a fellegek alatt
Báméskodik még a napsugár,
Maradna még a rohanó pillanat,
Erdélybe hajlik egy pazar szivárvány.
A másik vége Magyar földhöz ér
S összeköt szétszakított testvéreket,
Mert erős a szerződő vezéri vér,
Trianon ez ellen semmit nem tehet!
Darabokra tépett szép ősi hazánk
Lüktetnek még benned a mély sebek,
De ölelünk még visszatérve Hargitánk,
S Magyar lobogó alatt faragnak majd a Székelyek.



Az első király

Kárpátok sziklái alatt végtelen zöld mezők,
Hol egymásba vágó folyók andalognak,
Nyári fényben pompázó ezüstös szeretők,
Az Alföldön át csak egymásnak csobognak.

A Tisza a hajnal szép reményét hozza
Testében rejtve a virágzó kérész csodát,
A Duna az alkony vérző bíborát mossa,
Káprázattá festve medre hirtelen fordulatát.

Az első magyar király itt, ezen a tájon élt,
Kinek köszönhetjük ezer évünk s az államot,
Ki talán sírva ontott magyar testvéri vért,
Hogy megélje büszke nemzetünk a holnapot.

A Duna vizét bölcsen Tiszáéval keverte
A szövetség hüvelyébe tolta a nyugat kardját,
Pogány hitét, ősi Isteneit rettegve temette,
Keresztet vetve követte Jézust, Isten fiát.

Az Alpok lábánál s hol székely kapuk állnak
Háláját rebegje minden szívében Magyar,
Imába foglalva nevét Szent István királynak,
Ki népünk forró egén volt éltet adó zivatar.

Hazámhoz

Ölelő szülőföldem voltál,
sokáig hazámnak hittelek,
hol már csendesülni látszottak
a századokon dúló szelek.

De már tudom szegfű mostohám,
neked nem számít apró létem,
hiába ejti zokszavát szám,
ha jövőm s gyermekemet féltem.

Leírták nagyjaink egykoron,
hogyan léted alapja a család,
tenyeredből mégis bős pofon
fakad, pusztítva sok palántád.

Hullt apám munkás verejtéke,
kalászt érlelő szép földeden,
nagyapám áldott drága vére
folyt, hogy harcból szent béke legyen.

Életemből másfél évet
nem kérted, csak fegyverbe vitted,
kenyerembe szúrtad késedet,
a szelt adót jogosnak hitted.

Hazám, hazuggá lett mostohám,
most halld keserű éltű fiad,
ostorod nem kell, szorít a hám,
vedd vissza fojtó reformodat!

Mert mit teszel, az önző, ostoba
előtted csak a vélt cél lebeg,
az utad rossz, nem visz sehova,
csak duzzad az éhező sereg.

Hazám, egykor bölcsőm ringató
légy belátó, tedd jóvá hibád,
Legyen igaz, hihető a szó
s nem lesz többé véres a ruhád!



Elindulni

Elindulni messzi földre
múltam hónom alá csapva,
a jelennel mit sem törődve,
hisz jön velem az Istenadta.

Elindulni vissza se nézve
hársfám fölött ácsorgó napra,
ki fénykönnyét ejti az égre,
s lecsordul fedetlen nyakamba.

Elindulni, a kedves tájat
lelkembe belegyömöszölve,
ha majd a honvágy fájón rángat,
kicsomagoljam nyöszörögve.

Elindulni, hagyni a vizzályt,
átgázolni szakadt zászlókon,
szánva a kolduló kiskirályt,
„Becsület nélkül ül, dolláron.”

Elindulni Magyarországról,
s hol az út idegenbe fordul,
megállni, s várni a magasból,
hogy biztató harangszó kondul.

Elindulni, hagyni hazámat?
Apám sírját, visszhangzó szavát?
A hajnalt, kinek könnye harmat,
mikor siratja az éjszakát?

Elindulni, egyképpen tudok
felöltve mozdulatlanságot,
kísérnek lebegő angyalok,
csak így hagyom, a Magyarságot!

Ha indulsz, szabadság ejt rabul
otthonod lesz, de hazád soha,
élni nem tudsz, csak is magyarul,
Árpádi vérnek, Kárpát a hona!

A hazugság vára

Hazugság fonta cölöpvár demokrácia
falait az igazság folyója döngeti,
benn a magabiztos hatalommánia
hiszi, hogy a csatát megnyeri.

A „reformod” sárba dönti néped
pusztít az, s nyomán nyomor fakad,
ravaszul erre áldásunkat kéred?
De hiteltelen már, semmit ér szavad!

De a becsület, ha özönvízzé árad
megunva a sarcot, rablást,
elmossa hitvány szegfűs várad
s nem fog fájni meglásd!



Kárpátok árnyékát festi a hajnal

Az Ural vettette árnyékát a tájra,
hol a magyarság szent bölcsője állt,
sámán dobok hangja bújt az éjszakába
révült ritmus, szellemvilágba szállt.

Az éj fekete papírján ezüst pecsét,
a telihold korongja ragyogott,
csillagfénnel írta örök szerződését
az élőlény s ki az égben lakott.

A legelőt, szülőföldet s az őshazát
egy nap mind-mind maguk mögött hagyva,
lovak cipelték harcos népünk otthonát,
cserélték tóéletük, folyóra.

A nemzedékek hosszú századokon át
vándorok hazátlan létét élték,
sorsára hagyva Etelközt, Levédiát
egy új haza dús földjét remélték.

Kárpátok íve ölelte mezők, folyók
ez lett a hely, hol szép honra letek,
vérből vértestvérek földet kioszthatók
vezérek s tisztelt nagyurak lettek.

Majd a sámán dobokra rátört a végzet
az égig érő fa földre zuhant,
a hitvilág kereszt árnyékában égett,
de hamujában új vallás fogant.

A fejedelmi cím, királyiba váltott
a testvér hű szolga székébe ült,
s volt, hogy a hatalomért kardot kirántott,
s a penge testvér szívébe merült.

Bajban, vészben, szörnyű háborúkban mégis
vált vállvetve egymásba karolva,
védtük hazánkat, ha leszakadt az ég is
fiaink életét elsodorva.

...Elmúlt azóta ezer év, megannyi lét
dúlta földünk, tatár, török, német,
büszke hazánkat Trianon szabdalta szét,
de sok magyar idegenbe ébredt.

És mivé lettünk, hisz magyar magyarra tör,
vezéreinknek szerződő vére,
hatalomért, pénzért ölő kegyetlen tör,
lyukas garas sincs becsületére.

Míg a huszonegyedik századhoz értünk
kincseink az úton odavesztek,
üres lett zsebünk, sivár a lelkünk
a vezérek veszett rókák lettek.

Ránk terülő ábránd a demokrácia,
mit hasztalan egyre csak kergetünk,
becsület kell csak s az igazságnak szava,
mire adhatunk és építhetünk.

...Kárpátok árnyékát festi már hajnal
hol az ököl tenyérre csendesül,
egymáshoz lép ajkán a nemzeti dallal
a nép, s végre MAGYARRÁ egyesül.

Magyarország 2007/összegzés/

Nemzet

Zászló leng, szól a Himnusz, Szózat
vállon hordunk pártot, elnököt,
de nem látjuk, hogy ez bohózat:
azt visszük, ki tegnap fellökött!

Parlament

Hataloméhség vad korgása
nyomja el a nép kérő szavát,
parancsszó hív a gombnyomásra,
csúfoltuk a demokráciát.

Honatyák

Öltönybe bújt munkakerülők
osztanak némi alamizsnát,
szavazatunk arcunkba köpők,
akarjuk e demokráciát?

Munkás

Adó, járulék, támogatás
minimálbér, és a közteher,
áfa, vizitdíj, földönfutás
felmondólevél, ha szólni mer.

Lángok

Egy doboz gyufa
a sors zsebében,
mit a véletlen hirtelen
kezébe kap,
megrázza, s ha csörög
egy szálát kihúzza,
majd az apró fény
sercegeve
a sötétbe csap.
Ha van gyertya,
fáklya,
vagy egy kopott
petróleumlámpa,
tüze tovább marad,
de ha avarba kap
s jó szél lesz a társa,
egy országon is
által szalad!
De ha nincs tápja
a szál önmagát
zabálja,
fekete pernyeként
hullik a sárba,
ha igaz is volt
fénye,
s bár ragyogott az égre,
mégis csak hiába.

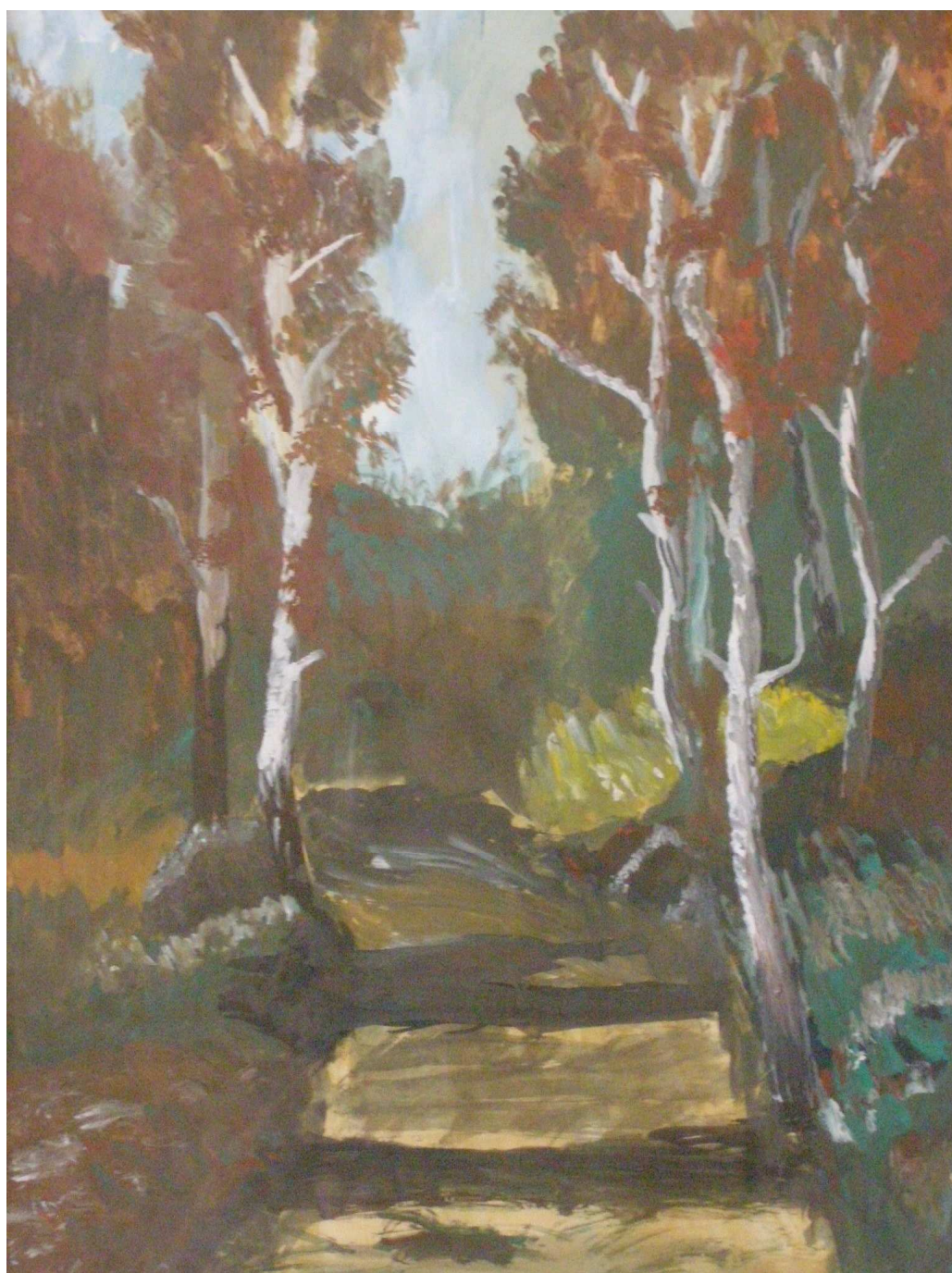
Még nem tudom

Ha majd nélküled
érkezik az est,
s vendégül a
magányt láthatom,
ha lelkembe a múlt
keserű emlékeket fest,
s ecsetéből lecseppen
a szétfolyó fájdalom,
ha hideg földön ülve
álomba zuhanva,
ujjam görcsösen
markolva magamba
neved mormolom,
ha ébreszt a hajnal
pacsirta hanggal
s élni hív,
hogyan megyek-e nélküled,
még nem tudom.



Hajnal

Hideg hajnal hajolt a mezőre
lehelete ezüst dérré fagyott
pillantásom ég az égi kőre
mely elsápadva végül itt hagyott.



Villám villant

Ha alázattal hódolna
nékem az idő és a tér,
urának hívna a mosoly
s a kiömlő vér,
ha léptem alatt suhanna el
megannyi múltba dermedt évtized,
ott lennék Tibolddaróc,
ott hol áll szőlőhegyed.
S karom fád fölé tenném
hová nagyapám bújt,
mikor az ég esőt ontott
s villám kékje gyúlt,
nem engedném
a gyilkos fénynek,
hogy dörgésével
ágyba lökjön s a
halálnak adjon téged!
S ha megmentettelek
újra kisfiúvá válnék,
eldobnám hatalmam
öledbe vágynék,
elcserélném a mindenséget
a gyermeki évekre,
bár lehetnék csak ember,
de téged ismerve...

Velem lép

Felhőkön bukdácsol az erőtlen Nap
rozsdá avaron fényétől vérzik dér,
hideg szél bolyong, szinte harap,
ahogy álmos arcomhoz ér.

Megdermedt levelek törnek el
tétova lassú lépteim alatt,
de nem szisszennek fel,
a fájdalom bennük maradt.

Szomorú gondolatom röppen
a hallgatás csendbe vájt odújából,
Édesapám velem lép a leszálló ködben,
kilépett mellém a holtak kapujából.



Könnjét hullajtja a gyertya

Fejfa tövén lobban a fény
gyertya ölt lángfátylat,
viaszkönnye hull a földre
siratja apámat.

Csend csitítja, s elaltatja
lávatestű kínom,
emlékképek előlépnek
peregnek a síron.

Gyertya jajdul, idő fordul
visszahoz a mába,
Holdezüst és fekete füst
küld az árvaságba.

Édesapám /karácsony előtt/

Feketébe öltözik a szürke,
nincs naplemente ezen az alkonyon,
felhők alatt közel jön a messze,
köd folyik át a meztelen bokrokon.

Csend csobog, árad, körbezár lassan
leszek a közepén: dobogó sziget,
de egy emlék a hallgatásba csobban
gondolat körgyűrű hulláma reszket.

A múlt ablakán gyöngye fénysugár
a hunyorogva járó emlékezet,
beles, de csak málló képeket talál,
minek keresni, mi régen elveszett?

Könnyeim kutatom, karom tárom
Keserű érzés most újra rám talál:
Mikor karodon vénád nem találok,
s injekció nélkül rád tör a halál.

Hányszor is szúrtam, hogy megmentselek?
Csak az Isten lehet a tudója,
...sejtettem, így sokáig nem lehet
de még gondolni sem akartam róla.

Feketébe öltözött a reggel
elkésve rogytam halotti ágyadra,
felhőtlen ég alatt könnyem tenger,
pont került ezernyi fulladásodra.

Papír csendet tépi a fájdalom
szürke ködbe zilál a lélegzetem,
úgy ég itt benn, sajog, de oly nagyon:
csak hideg sírod keresztjét nézhetem



Álmomban láttalak /édesapám/

A valóság s az álom törésvonalán
sajogva gyűrődik bennem hegygé a tudat,
a reggel markában csak halvány kép foszlány
kuporog, sápadt színekkel festve arcodat.

A rég vászna, mintha csak örökké ázna
az idő monoton csörgedező vizében,
úgy fakul, s kúszik a feledés hínárja,
hogyan belepje a múltat, takarja egészen.

Peregnek a napok akár búzaszemek,
ha szelével rázza sárga kalászát a nyár,
de nem tudom még, meddig emlékezhettek,
mikor fogadja az utolsó szemet, a sár.



Apám fájdalma

Valaha rég egy karácsony estén
bátyám tizenkilenc évesen,
úgy gondolta az élete akár a szén
oly sötét, s kioltja szívesen.
Láttam apám fájdalmát az enyémen át,
ahogy megtörve a fagyos könnye hullt,
mikor harang szólt s nézte a fejfát,
azt hittem rögtön belebolondul...

De rég volt, azóta drága apám is halott
de tudom legnagyobb fájdalom volt övé,
mit az Isten adhatott...

Akácvirág

Akácvirág fürtjét rázza a szél
rám hull kelyhe pora méz illata,
kacsint a Nap pillantása kacér,
arcomra omlik vörös fényhaja.

Bódít a mámor, az alkony ölel,
elcsendesül szívem dobbanása,
jaj, de rég voltam hozzád ily közel,
boldog szótlán csend édes magánya.

A virágillat vagy a szép Tavasz,
mi okozta lelkem megnyugvását,
de mint éretlen pajkos kis kamasz,
észre sem veszem időm múlását.



Akác ága a csend

Akác ága a csend,
minden pillanat tüske rajta,
rá sápadt lelkem ül,
átszúrt szárnyú testem galambja.
Fáradt nap ejti rá
ólomsúlyú sugarát,
de rég volt hajnal,
mikor a remény volt barát...
Jó az alkonyat s a csend alatt
magány feszíti íját,
de a galamb csak ül
s várja, hátha eltalálják.
Túl a boldogságon,
itt a borús bánat alatt,
emléked haldokló szivárvány,
lehulló könnyeimből fakadt...

Felhőket felsebző

Ha majd...
Felhőket felsebző
szirtekre vágyom,
hol csend őrzi
a megfagyott időt,
s csak állni
a szél jégostorában,
emléked beszívni,
mint ritka levegőt.
Ha nevedet rebegve
kékül a szám,
mikor gyilkolni készül
oxigén hiány,
csak át kell lépnem
a szikla peremen
létemet tartó
apró szigeten,
s vágyott zuhanásom
máris kezdődhet el,
melynek végén
az Isten felemel.

Megfáradt ritmus

Én még hallom, ahogy sóhajt a Nap,
mikor az Alkony lágyan öleli,
az azúr gyöngén bíborba harap,
a felhőket borzongás nyergeli.

Én még látom a Hold csorgó könnyét,
ahogy sápadt teste ívbe feszül,
mikor a hajnal fényleheletét
az öreg éjjen fúrja keresztül.

Én még érzem az anyaföld szívét,
ahogy dobban lassú léptem alatt,
mikor zöld fűvével csábít a rét,
apró dombjára hajtsam arcomat.

Én még várom a bódító Tavaszt,
Kéklő ibolyavirág illatát,
hogy szívemből űzze a száraz gázt,
vagy fojtsa el megfáradt ritmusát.

Vánszorgó idő

Nagy a csend,
csak alvó emlékek
halk nyöszörgése
jár a gondolatok
labirintusán,
hol a jelen
mélázva ácsorog
s a csekély történés
fénye rácsorog,
s mire rápillant
a vánszorgó idő,
már múlttá lesz,
akár cseppet öregedő
cseppkő.



Sebzett szélű felhők

Ha haldokló alkonyon
a parázs Napot
kettészeli a sík,
fényvér pocsoltyában
áznak a fák
s a kopár szik,
bíborba dermed
a gémeskút
álmos bólintása,
sebzett szélű felhők
úsznak
a sötétség honába,
akkor lesz
zuhanva lángoló
fészekké lelkem,
verdeső
emlékeim újra égnek,
s cipelem keresztem.

Lelkem

Lelkem száll a szempillára
Boldog fényű függőágyba,
Alatta a szép csillogó
Szemed tükre ragyogó tó.
Majd lecsúszik, le a pillán
Elringató édes hintán,
S az íriszre alászállva,
Beleforr a szivárványba.
Elnyeli az édes lényed,
Viszi testedben a véred,
Szívedhez ér, s beleolvad
Szerelmem s a lelkem is vagy!



A feszült időn húr a hallgatásom

Mikor
nyári alkonyon
a periféria ágára ülnek
a fények,
s bíbort turbékolva
a tájon szétterülnek,
a feszült időn húr lesz hallgatásom,
rajta röpi vágyva
éhes pillantásom,
mely rád lelni kíván
itt a szendergő ég alatt,
hol tücsök zenén jár
a fáradt pillanat,
s ha a hold sárga fénypalástját
majd válladra ejti,
minden bámész csillag
fénypilláját a földig mereszti,
akkor a húr végre ellazulhat,
szívem s szíved között
szivárványt húzhat,
a szitáló boldogságon
átsuhanó fénylő szerelem,
s csókom neked adom,
s a tiédet veszem.

Virágkönny

Préselt virág
lapokba zárt könnye,
mely rejtőzik a holt
szirmok alatt,
szinte semmivé lett
gyöngye,
akár a költő s a leírt
gondolat.



Ma nem mozdul az ég

Ma nem mozdul az ég
tán eltört az idő
a vézna holdkaréj
akár matt csorba kő
úgy lapul ott délen
egy felhő tövében

kósza szellő se jár
a tücsök is hallgat
a szentjánosbogár
vajon most hol alhat
hisz nincs apró fénye
sehol csöppnyi léte

reszketve várt hajnal
gyönyörű szép lényed
lelkem máris nyargal
ha hallik a lépted
föld és az ég íve
ölel létem szíve

Talán majd ma eldobom a tollam

Talán majd ma eldobom a tollam,
keserű erővel kőhöz vágom,
hiszen nincs már semmi, hogy leírjam
víg kedvem sincs, vagy csak nem találom.

Ha tintája a földet kékre festi,
akár halott remény kicsordult vére,
talán majd agyam az írást felejtí,
ihlettől, rímtől szabadulok végre.

Mára kín lett a vers, mi fejemben verdes
hisz már megszületése előtt rég halott,
lelkemnek szószele legyen nyugodt, csendes,
de ne fájjon, ha a költészet itt hagyott!

Talán sosem volt velem s az enyém
a líra tolla, a múzsák csókja?
Giccses badarság minden költemény,
s csak a betűknek voltam bolondja?
...tudom, gyémántok között, voltam én a szén.



Lassan rám nehezedik

Lassan rám nehezedik súlyával az idő,
S mire a nap átzuhan a fekete hegyen,
Leszek préselt virág, feledett könyvjelző
Az élet könyvében egy apró fejezeten.



A toll halott

Mint anya,
ki ölében hordozza
holt gyermekét
becézve, csitítva
mintha élő volna,
úgy öleli ujjam
tollam kiszáradt
testszellemét,
s várja hogy a szavakat
papírra sírja.
Kék könnye áztassa
a régvolt fa
lapokká préselt törzsét,
betűkbe görbült versima
mintázza újra évgyűrűjét.
Legyek egy a múlttal
s a jelent e penna fesse,
a jövő hogyha szárnyal
lelkem elérhesse!
De hiába már az óhaj,
gyönyörű tollam halott,
szemfedele legyen a sóhaj,
mi orkánként a hideg földhöz csapott

Hallgat a halál

Hallgat a halál, hiába kérdezed
Üvöltve kintől, könnytől suttogva,
öklöd rázod vagy imára kulcsolod kezed
a halál hallgat, s megy, csak ő tudja hova.



Halk halál

Szél vágja arcomba a szilánkos havat,
fájdalom ráncolja vörös arcomat,
a sors mulat?
Jégpáncél a tavon, partján sárga nád,
suttogó halotti beszéd, panasz, Istenem hozzád,
de néma a szád.
Majd csend fogad a léken belépve,
jeges víz vár, de mi végre?
Öl ölelése.

Lettem

Fakuló szivárvány, hulló virágszirom,
Kiegett házú taszítva ölelő keserű hon,
Száradó, fekete iszapjában fuldokló tó,
Csöndbe olvadó, kimondott őszinte szó.

A magány füstjében fuldokló lassú halál,
Fészkében verdeső lángoló sólyom madár,
Lassított képkockákra bontott szétrobbanás,
Búcsúzó, erejét veszített utolsó szívdobbanás.

Az elmúlás szakadékába zuhanó, fájó szürke lét,
Könny, mikor a fájdalom jege a lelket feszíti szét,
A csalódás kövén szilánkokra törő szép üvegkehely,
Fekete lyuk, mindent magába rejtő zord fénytelen hely.

A remény fényébe hulló könny s születő fekete szivárvány,
Lebegő álomoszlopáról ledöntött, porrátört elátkozott bálvány,
Nyári napsugárban fürdőző hófehér rózsza, mely hirtelen porba hull,
Ki már a közelgő esőt várta, hogy szomját oltsa s meghalt gyanútlanul.



Hangulat

A fekete vas-eget
ezüst szegecsekkel
fogja át az éj,
ferdén aranyívű lakatként
függ rajta
a fogyó holdkaréj,
de a hajnal-kohó
izzik már keleten,
parazsa égre kap,
azúr acél lesz az ég,
a lángnyelveken
reményt kovácsol a Nap.

Sorsolvasó

Élek?

Sorsom nap mint nap olvasom
a vánszorgó monoton
hétköznapi oldalon,
s az áttetsző halvány alkonyon
mint vékony papírlapon,
sötétlik a vég a túloldalon,
s tán a halált is láthatom,
de már nem félek,
ha lapozom,
mert hogy miért élek,
már rég, rég nem tudom.



Sárban hagyott lábnyomok

A hétköznapi
sárban hagyott lábnyomok,
s rájuk egyre zuhog az idő,
akár buborékos őszi eső,
s néha, ha visszapillantok
a jelen válla fölött,
csak málló percek, órák
fuldokolnak a felejtés
pocsolyái között.

Ősz csókjától

Ősz csókjától piruló levelek
tengerében járok,
fölöttem fellegek,
mellettem árok,
léptem alatt felnyögő
elkorhadtt ágak
halk reccsenéssel súgják,
vége a nyárnak.
Sárgabarna gaz között kószál a szél,
meg-megállva,
mint ki keresgél,
úgy simít a sárgászöld fűvön,
majd dühös iramban elköszön.
Kopár néma most a táj,
csak egy varjú ki egy rögre száll,
fekete tollát csőrével fúrja,
s károgó szavát egyre csak fújja.
Útjába a Nap lassan belefárad,
árnyékok támasztják az út széli fákat,
alkony terül, mint sötét szemfedél,
ég alján hosszan vöröslő vérszegély.
Milliárdszemű éj figyelő léptem,
ahogy a deres mezőből éppen kiértem,
s kezemet mélyen eldugva zsebembe,
dideregőn búcsúzom a Holdtól sietve.

Hajnali kakukkszó

Éj sötétben felhő fakad
esőcseppek zuhannak,
szél ölében egy sem marad,
lenn a fűben nyafognak.

Hajnal hozta aranyló Nap
ég aljában felragyog,
gyerkőc gombán kicsiny kalap,
tetején fény andalog.

Kakukkmadár éveket szól,
füllent nékem huncutul,
s hallgatom a bokor alól,
...hol leszek én százon túl?

Harmat szalad fel az égre,
csodaszép a természet,
lelkem terül a vidékre,
s elhiszem a meséket.



Még ott is /Viktória kislányom/

Ha majd sorsom korhadt fája
ködbe nyúló vékony ága
végén függ lelkem, mint rezgő levél
kit tépáz az őszi szél,
majd leszakítja s pörögve
az idő végtelen földjére
halkuló ólom sóhajjal hull,
s az örök csendbe simul,
még akkor is az utolsó gondolat
mi kihunyó tudatomból felszakad,
Te hozzád száll pille szárnyon,
Féltett, gyönyörű kislányom.

Az első pillantások /Luca kislányom/

Nézem, sőt már bámulom,
mint szivárványt egy
nyári alkonyon, ahogy
a felhők alatt,
íves gyönyörűséggé szaladt,
s betelni nem tudok vele,
hisz véreből vér Ő,
s benne Isten lehelete...
nézem s már egyre
homályosabban látom,
valami megcsillan,
remegő pillámon...



Ingaléptű fakó hitem

Van-e bennem még parázsló tűz,
hogy kibírjam e szürke fagyot,
mibe a csend egyre beljebb űz
dérrel hintve, mint fadarabot?

Van-e bennem még le nem írt szó,
mi sorvadó lelkemben bolyong,
vagy nem vagyok csak dohos hordó:
vastól szorítva üresen kong?

Van-e bennem még szunnyadó vágy
mit a víg Tavasz majd költöget,
érzés mi bódultan ködös, lágy,
vagy csak rozsdás koporsószőgek?

Van-e bennem még egy csöppnyi hely
Hová néha elrejtőzhetem,
Hol a tudatom reám nem lel,
Csak ingaléptű fakó hitem?

Még ott is, akkor is

Nem tudom
alkony lesz-e majd
vagy nyújtózó hajnal,
mikor testem börtönéből
lelkem toványargal,
zörgő avart zavaró szél
űzi a poklok kapuján
vagy virágpontos szellő
fényes égi útján
...nem, nem tudom...

...a doboló rabszolga
a bordarácsok alatt,
ha elveszti ritmusát
s az ütem félbeszakad,
lesz-e majd ki könnyeit
mellkas cellájára szórja,
ököllel görcsösen üti a rácsot,
hogy újra ritmusba hívja
...nem, nem tudom...

...fénytelen pillantásom
mi semmibe vesző
mikor véget ér
visszavonhatatlanul
e földi útvesztő,
lesz-e ki
tenyerével lecsukja,
s ki fejfámat
hideg síromba szúrja...
...nem, nem tudom...

De legyen hajnal,
ragyogó éjszaka
mikor mellkasom ernyed
szívemre zuhan,
azt tudom, hogy írnék még ott is,
akkor is, mikor a halál
kaszája hangtalan suhan...
...tudom, ezt tudom.





Csótka Lajosné (Földi Terézia) a kötet képeinek megalkotója:

1960-ban születtem, Mezőcsáton. Itt jártam ki az iskoláimat, itt is érettségiztem. Már az általános iskolában is a rajz volt a legkedvesebb tantárgyam és a sport. Ma már sajnálom, hogy nem tanultam tovább, mert biztos, hogy a rajzot választom, ahol a bennem lévő tehetséget fejleszthettem volna. Így csak a magam gondolatai szerint rajzolok, festek. 1981-ben férjhez mentem, három leányt szültem. Igazából ők jelentik az életem értelmét, nagyon büszke vagyok rájuk.

A kézügyességemet még a varrásban is kamatoztatom. Leginkább a családnak, főleg a lányoknak varrom a ruháikat és nagyon örülök egy-egy csinos ruhadarab láttán. Fő foglalkozásként bolti eladóként dolgozom, amit szintén szeretek, jól érzem magam a sokféle zajos ember között is, de ha egy kis szabadidőm van, jólesik a csendes szobában festegetni. Leginkább a tájképek vonzanak, de egy-egy portréval is próbálkoztam már.

Úgy gondolom, hogy minden embernek kell, hogy legyen valami plusz, amit kedvel, amitől jól érzi magát, amihez elmenekül, ha elege van a mai rohanó életből. Nekem ez a festés.

Tartalom

Előszó.....	3
<i>Illusztráció 1</i>	5
Leírva a vers.....	6
Sárgálló sáson.....	6
<i>Illusztráció 2</i>	7
Két levél.....	8
Tavaszbó Tél.....	9
Poros földes út.....	10
A Hold fényében.....	10
<i>Illusztráció 3</i>	11
Hóba dobott.....	12
Örvény csókja /rossz álom?/.....	12
Sorokba zárva.....	13
Elmosódó emlékek.....	14
A múlandóságról.....	14
Egy marék kavics.....	15
Musztáng.....	15
<i>Illusztráció 4</i>	16
Jeges sötét.....	17
Ködbe bújva.....	17
Vasakarat.....	18
Vérző alkonyi fény.....	18
Kirabolt kagyló.....	19
Írom.....	19
<i>Illusztráció 5</i>	20
Tiszavirág.....	21
Szó karcolta remény.....	21
Letérdelt a Nap.....	22
Száműzött fények.....	22
Ember!.....	23
Esztelen gyilkosok /Fa halál/.....	24
<i>Illusztráció 6</i>	25
Ki nyeri a háborút?.....	26
A város.....	27
Lassíts! /Az útszéli keresztekhez/.....	28
Hársfaszív.....	29
Dér lepte.....	29
<i>Illusztráció 7</i>	30
Őszi románc.....	31
Csönd.....	31
Cérnáját fűzi a remény.....	32
Fekete ajtó.....	32

Mit hoz az éj?	33
Földön fekszem.....	33
Feledés fátyol.....	34
Avar alatt.....	34
<i>Illusztráció 8.</i>	35
Hegyesre faragta.....	36
Ha a gondolat.....	36
Itt hagyom végleg.....	37
Magány taván.....	37
Kihunyt a parázs.....	38
A perc partján.....	38
Árva fecske.....	39
Hársfámhoz.....	39
<i>Illusztráció 9.</i>	40
Szorongat az elmúlás.....	41
A hajnal karjában.....	41
Mit érnek?	42
Olvadó hó a szó.....	42
A Nyár halála.....	43
Az ég előtt térdepel a Föld.....	44
Búcsú a Tenkes kapitányától.....	45
Nehéz könnyeit hullajtja az ég.....	45
<i>Illusztráció 10.</i>	46
Forrás.....	47
Leteszem.....	48
November.....	48
<i>Illusztráció 11.</i>	49
Kopár Hold.....	50
Holdat rajzol az éj.....	51
A Tél fénye.....	52
<i>Illusztráció 12.</i>	53
Kőből kő.....	54
Égő hegek.....	55
Visszavárt testvér /Remény/.....	56
Az első király.....	56
Hazámhoz.....	57
<i>Illusztráció 13.</i>	58
Elindulni.....	59
A hazugság vára.....	60
A Kárpátok árnyékát festi a hajnal.....	60
Magyarország 2007 /összegzés/.....	62
Lángok.....	63
Még nem tudom.....	64

Hajnal.....	64
<i>Illusztráció 14.</i>	65
Villám villant.....	66
Velem lép.....	67
Könnyét hullajtja a gyertya.....	67
Édesapám /Karácsony előtt/.....	68
<i>Illusztráció 15.</i>	69
Álmomban láttalak /édesapám/.....	70
Apám fájdalma.....	70
Akácvirág.....	71
Akác ága a csend.....	71
Felhőket felsebző.....	72
Megfáradt ritmus.....	73
Vánszorgó idő.....	74
Sebzett szélű felhők.....	74
Lelkem.....	75
A feszült időn húr a hallgatásom.....	75
Virágkönny.....	76
Ma nem mozdul az éj.....	76
Talán majd ma eldobom a tollam.....	77
Lassan rám nehezedik.....	77
<i>Illusztráció 16.</i>	78
A toll halott.....	79
Hallgat a halál.....	80
Halk halál.....	80
Lettem.....	81
Hangulat.....	81
Sorsolvasó.....	82
Sárban hagyott lábnymok.....	82
Ősz csókjától.....	83
Hajnali kakukkszó.....	84
Még ott is /Viktória kislányom/.....	84
Az első pillantások /Luca kislányom/.....	85
Ingaléptű fakó hitem.....	85
Még ott is, akkor is.....	86
<i>Illusztráció 17.</i>	87
Csótka Lajosné /Földi Terézia/ a festő.....	88